

בס"ד ו' שבת ה'תש"פ
הדלקת נרות - 16: 54
צאת השבת - 17: 46
רבנו תם - 18: 20
שעון חורף - מהלוח המדוייק של "אור החיים"
ע"פ "אופק תל אביב"

שנה עשרים - עלון מס' 997
במוצאי שבת מתחילים "ברכת הלבנה".
ביום רביעי, הילולת ר' שלום שרעבי זצ"ל (הרשי"ש) זיע"א.
לקראת ט"ו בשבט, ראש השנה לאילנות,
יש לקנות פירות יבשים רק בהכשר מהודר.

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובכללם לאברהם יגל בן רעות נ"י

פפטידין: "הדבר אשר"
(ירמיה מו')
מרתק - ראו בעמוד 2
מכל מלמדי השכלתי

פרשת בא
בדוק ומנוסה - סגולה גדולה
להשתתף בסעודה רביעית
בביתנו "אוהל-מועד" ב- 20:30
מעייני הפרשה:

Ⓚ לא יחרץ כלב לשונו...
אומרים בשם רבי יוסף חיים זוננפלד, 2 בעלי חיים
עזרו לישראל ליציאת מצרים, החמור במשאם של
ישראל ממצרים, והכלב שלא חרץ לשונו.
ומדוע לכלב נותנים רק נבלה, ולחמור עושים מצות
פטר חמור ומכבדים אותו בפרסום גדול? מפני
שהחמור נתן כתף. פירוש שהוא טרח ברכוש גדול
כמו שאמרו חז"ל אין לך עני שבישראל שלא לקח
משא של 90 חמורים, **רואים אנו מזה הבדל גדול
בין מצוה הבאה ע"י טירחה למצוה שבא בנקל.**

Ⓚ המשך עשר המכות שהביא הקב"ה על
המצרים. ארבה, חושך, מכת בכורות.
Ⓚ קורבן הפסח במצרים, לקיחת פשה וסימון דם
על המשקוף, ואכילת הפשה באותו הלילה.
Ⓚ ציווי בני ישראל לחוג את חג הפסח לדורות.
Ⓚ מכת בכורות, מתו כל בכורי מצרים.
Ⓚ **יציאת מצרים** "בעצם היום הזה".
Ⓚ דיני קורבן פסח לדורות הבאים.
Ⓚ דיני הקדשת בכורות לה'.
Ⓚ מצוות הגדה של פסח ומצוות תפילין.

Ⓚ "ולכל בני ישראל היה אור במושבתם"
ידוע שכל מכה היתה חודש, נמצא שמכת חושך
היתה בחודש אדר, **אור** בגימטריא 207 וכן גם
"באדר" בגימטריא 207 לרמז **שבחודש אדר יהיה
"אור ליהודים."**

Ⓚ **"נטה ירך על ארץ מצרים בארבה"**
האור החיים אומר יתכן שמשא קשר ארבה על
המטה ונטה אותו כך על ארץ מצרים. יש 8 מינים:
ארבה, סלעס, חרגול, חגב, גזס, ילק, חסיל, צלצל.
Ⓚ **"ויזח בכל גבול מצרים"** אומר הבעל הטורים
שכתוב בתורה פעמיים וינח, **"וינח ביום השביעי",
"וינח בכל גבול מצרים"**, מלמד שנח הארבה בשבת.

Ⓚ **"למען רבות מופתי בארץ מצרים"**
"למען רבות מופתי בארץ מצרים" ר"ת **רמב"ם**,
ומסופר שבסוף ימיו היה במצרים, אבל במקומות
אחרים היה לו הרבה רדיפות. פעם אחת בשי"ס
שמו של הרמב"ם מוזכר במלואו, בתוספות
במנחות דף מב: ד"ה תפילין, וכן פ"י ה"ר משה בר
מיימון דמזוזה לא בעיא לשמה.
וסימנך **רמב"ם - ר'אה מ'נחות מ"ב.**

Ⓚ **"וגם מקננו יכר עמנו"**
הכוונה שהבהמות ילכו מעצמם ובחשק שיקריבו
אותם, כמו שכתוב אצל אליהו בהר הכרמל שהפך
שהקריב אליהו, רץ בשמחה. (מלבי"ם)

פינת הניבים והפתגמים
"איך אדם שויתה בכוס אלא אם כן בודקו"
**כשם שאין אדם שותה מתוך כוס לפני שבדקה
אם ראויה היא לשתייה, כמו כן, אין אדם נושא
אשה אלא אם כן בדק שאינה בעלת מום.**
דוגמא: אדם שנשא אשה ושהה עימה כמה ימים,
ולאחר מכן טען שמצא בה מום שלא נתגלה לו עד
עכשיו ומקחו מקח טעות, אפילו אם היה זה מום
סמוי - אין מאמינים לו, שכן חזקה על אדם שאין
הוא נושא אשה אלא אם כן בדק שאין בה
מומים, ומסתבר שידע על המומים ובכל זאת
הסכים לשאת אותה, ואין כאן מקח טעות.

Ⓚ **"וישאלו איש מאת רעהו"**
בפשוטו "רעהו" הכוונה **למצריים**, אבל יש
מפרשים "וישאלו איש מאת רעהו" **היהודי**. היתה
תחבולה, שע"י שהיהודים העשירים ישאלו
לעניים-ישאלו להם גם המצרים, כי יבינו שלצורך
החג צריך שיהיו לכל אחד בגדים יקרים. והג"ר א'
תירץ שקודם כל היו היהודים צריכים לעשות
חסד אחד עם השני, ועל ידי זה נתן אח"כ הקב"ה
את חן העם בעיני מצרים "וישאלום".

הסידור ממשול מדרג עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.
ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חיידוש": <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

צביעת מפה ושפתיים בשבת

כתב רבינו אליעזר ממיץ בספר היראים (סי' עדר), שהאוכלים מן הפירות הצובעים, כמו תותים או רימונים, יזהרו שלא יצבעו את המפות והסדינים. ואף על פי שהוא מקלקל (כלומר, אדם העושה כן, אין כוונתו ליפות ולצבוע את המפה, אלא אדרבא, הוא מלכלך את המפה במעשיו), מכל מקום, יש בדבר איסור מדרבנן (שרבותינו גזרו אף על מלאכה שהוא מקלקל בה).

וכן פסק מרן בשלחן ערוך (סוף סימן שכ, סעיף כ) בזו הלשון: "יש מי שאומר, שהאוכל תותים או שאר פירות הצובעים, צריך להזהר שלא יגע בידיו הצבועות בבגדיו או במפה, משום צובע".

אולם באמת שלכאורה הדברים תמוהים, שהרי מבואר בספר ה"יראים" עצמו, שאין כאן איסור "צביעה" מן התורה, שהרי המנגב ידיו במפית, אינו מתכוין לצבוע את המפית, ואדרבה, במעשיו הוא "מקלקל" את המפית. ואם כן אין כאן אלא איסור מ"דרבנן", כלומר, מדברי חז"ל. ומעתה, הרי כלל גדול בידנו, שכל מלאכה שאינה אסורה אלא מדרבנן, (ובלשון הפוסקים, "פסיק רישיה מדרבנן", כלומר, מלאכה שנעשית מכח מעשה אחר, אבל אין איסורה אלא מדרבנן), כאשר אינו מתכוין לאותה מלאכה, מותר לעשותה אף לכתחילה.

ומדוע מרן השלחן ערוך החמיר בדבר?

אולם למעשה כתב מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל, שמאחר והיראים פסק כן להלכה, ובקלות אפשר להזהר בדבר, והרי יש כאן חשש איסור בשבת, לכן יש להזהר ולהחמיר כדברי היראים, שלא לנגב את הידיים במפית, כאשר המפית נצבעת מחמת כן. (יביע אומר ח"ד סימן לג אות א, חזו"ע ח"ה עמוד טז)

לסיכום: יש להזהר שלא לנגב את הידיים במפית בשבת, כאשר הידיים צובעות את המפית בצבע היוצא מן התותים או הרמונים וכדומה.

אכילת פירות הצובעים

מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל הורה, שהדבר פשוט מאד להיתר, מאחר ואין הדרך והרגילות לצבוע את השפתיים על ידי אכילה, וגם אין כוונת האוכל אלא לאכילה, ומעתה, כשהצביעה אינה אסורה אלא מדרבנן, וגם נעשית בדרך של "כלאחר יד", כלומר, לא באופן הרגיל שצובעים, אלא באמצעות האכילה, הדבר מותר אף לכתחילה. וכן פסק המשנה ברורה (סימן שג אות סה בשער הצינן)

לסיכום: מותר ללא חשש לאכול בשבת מפירות הצובעים את השפתיים והידיים.

נכון להחמיר שלא להניח תחבושת על גבי מכה, אלא לשטוף תחילה את המכה, ורק לאחר מכן להניח את הבגד או התחבושת. ומותר להניח נוזל "יוד" על גבי המכה.

מכל מלמד השכלתי

קח מכונית לעולם הבא!

"גם מקננו ילך עימנו כי ממנו ניקח לעבוד את ה' ואנחנו לא נדע מה נעבוד את ה' עד בואנו שמה" נשאלת השאלה: מדוע השתמשה התורה במילה: "ילך"? היה צורך לומר ניקח! והתשובה היא: אלא אמר משה: המקנה = הצאן ילך עימנו מעצמו כי הוא רוצה להיזבח לפני ה' ולכן אנחנו לא צריכים לקחת - אבל הוא ילך מעצמו...

ראיה לזה: כל יום במנחה אומרים: "גם ציפור מצאה בית ודרור קן לה" מבאר האבן עזרא: הציפורים היו מקוננות מסביב לבית המקדש שיהיו להן גוזלים ואולי את בניהן ייקחו להיזבח לקורבן יולדת או מצורע.

וההמשך של הפסוק מעיד על כך: "אשר שתה אפרוחיה את מזבחותרך ה'..." ואיך יודעים?

לפי הפסוק שמופיע לפני כן: "נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה'... (ולא רק נפשי אלא:) גם ציפור מצאה בית ודרור קן לה..." יש ללמוד מכאן מהי מעלתו של מזבח... ר' שאול כרדי ראש ישיבת מאור התורה שאל פעם האם התפילות שלנו ומצוות ה' יבואו איתנו לעולם הבא?! בוודאי. והמכונית והמשקפיים?! בוודאי שלא...

ההפך הוא הנכון דווקא הדברים שקנינו בעולם הזה והם לשם שמיים הם יבואו לעולם הבא.

לדוגמה: קנית מתנה לאשתך זו מצווה! המתנה תבוא ותמליץ עליך אבל אין זה בטוח שתפילותך והמצוות שעשית היו באמת כדבעי כדי שימליצו בעדך... עד שנגיע לשם = לעוה"ב ואז נדע אם זה ראוי.

ומוכיח זאת מן הפסוקים: "גם מקננו ילך עימנו" = הקניינים שלנו בעולם הזה ילכו איתנו כיוון שעשינו עימם דברים לשם ה' = "כי ממנו ניקח לעבוד את ה'"

יתר דברי התורה והתפילות והמצוות שעשינו אין בטחון שהם באמת יעזרו להם שם כיוון שנגיע לשם יתברר לנו שהתפילות והשבת שלנו לא היו משהו ראוי שיכול לבוא איתנו כסגורים לעולם הבא...

וזה מה שכתוב: "ואנחנו לא נדע מה נעשה עד בואנו שמה". רק אז נדע מה באמת עשינו כמו שצריך ומה לא.

"תודה לך בורא עולם"

שמי אריה, עוד כשהייתי ילד בן ארבע, חמוד ופיקח, היו הכל אומרים עלי: אריה הוא שאפתן. את המילה שאפתן לא הכרתי. אני זוכר איך אבא היה מביט בי במבט של הערכה כשהיינו פוגשים את הרב שלי בחיידר, והיה טופח על שכמי ואומר: "אריה – עדין לגדולות, תמיד מחפש איך לגדול, לאן להמשיך הלאה".

וכך אכן היה. כשכל הילדים שיננו את האותיות הא-ב, החלטתי שאותי זה לא מספק והתחלתי לשנן משניות עם אחיי הגדולים. משידעתי לשנן משניות, עברתי לגמרא, כשחבריי לכיתה עדיין לומדים איך מחזיקים ספר.

עם השנים תכונת השאפתנות רק הלכה והתעצמה. סיימתי בהצלחה את כיתה ח' בחיידר וחשקתי בישיבה הטובה ביותר שקיימת בארץ – ישיבה למצטיינים. הרצון להיכנס לשם מילא את מוחי עד אפס מקום. למדתי, השקעתי, נבחנתי, ומשאת נפשי הושגה. קיבלתי מכתב שהתקבלתי לישיבה.

ברגע שאחזתי את המכתב ביד, לא התפניתי לשוח בו אפילו לא לשנייה. עוד לא נכנסתי הביתה, ומיד החלטתי שאני אגיע לישיבה כשמאחורי כמה מאות דפי גמרא יותר מכולם. הגעתי גם לשלב הזה. סיימתי ללמוד את מה שתכננתי. לא הרגשתי סיפוק ושמחה אפילו רגע אחד, כי כבר עלה בדעתי שלב נוסף בסולם אותו אני צריך לכבוש.

כך עברו השנים, וכל פעם כשהשגתי את מבוקשי, לא נעצרתי לרגע כדי לשמוח ולהודות. תמיד ברגע שהתמלא רצוני, כבר נשאתי ראש למשימה הבאה. כך היה גם כשהתחנתתי וחיפשתי משרה תורנית שתפרנס את ביתי.

זכיתי במשרה מצוינת. כשקיבלתי אותה, לא נעצרתי, אלא מיד חשבתי הלאה. אני מוכרח גם למסור שיעורים, לכתוב מאמרים... וכן הלאה.

כשהתרחבה המשפחה, חיפשנו דירה מרווחת יותר. ביום שמצאנו דירה יפהפיה וזולה למדי, חתמתי חוזה, שוב לא עצרתי, לא הודיתי – אלא חשבתי איך נוכל לשפץ, איך נרחיב, איך נמצא באזור תלמודי תורה לילדינו וכו' וכו'.

הקדוש ברוך הוא המטיר עלי שפע אדיר ועצום של "סוכריות", אבל אני הקטן לא הרמתי מעולם את ראשי לומר תודה. תודה על כל סוכריה, על כל הישג ועל כל סיוע. רק רצתי בטירוף לתפוס את הסוכריות שתפולנה בהמשך. יום אחד החליטו משמים לעוררני. נזרקו עלי לפתע אבני חצץ קטנות, שהפכו גם לאבנים גדולות יותר וכואבות. כיום אני מבין, שהן באו

במטרה שארים את ראשי לכיוון השמים ואבין אחת ולתמיד שהקב"ה הוא זורק המתנות. שאבין יום אחד, שעל כל מתנה יש להעצר ולומר את המילה היקרה מפנינים הזאת "תודה".

תודה לאבא שבשמים שנתן לי.

תודה לאבא האוהב ששלח לי.

זה התחיל עם בעיות בריאות אצל אחד מילדיי, וקבלתי טלפון בהול מהמקום בו עבדתי, שבשל קשיים כלכליים כל העובדים מפוטרים...

ישבתי על הספה בסלון ביתי ופרצתי בבכי. חוויתי כישלונות בזה אחר זה בפעם הראשונה בחיי. שנותיי עברו כסרט נע והחלו זורקות לעברי אצבע מאשימה.

ואז היכתה בי התובנה: "וכי הודית פעם לה' על הכשרונות שנתן לך, על ההצלחות המסחררות שנחלת?!" צעקה לעברי מהקיר תמונה של ילד קטן לומד גמרא כשכל חבריו משננים את אותיות הא-ב'.

"וכי נעצרת להודות כשהתקבלת לישיבה הטובה ביותר?!" וכי הודית אי פעם על המשפחה המקסימה שהקמות?!"

ריצדו לפניי תמונות ילדי בשולחן השבת. "אמרת פעם תודה על הדירה הנוחה והנעימה ששלח לך ה'?" "גלגו עלי קורות ביתי. ואני רק ישבתי שם מבויש."

איך יכולתי לקחת את כל המתנות, לא לומר תודה ורק לבקש לעצמי עוד ועוד?!

איך לא זכרתי להעריך? לא חשבתי להודות?! הדמעות שטפו את פניי בנחשול זורם, דמעות שבאו ממקום של הבנה וטוהר. התחלתי לשחזר את השנים מיום היוולדי עד היום הזה.

להודות לה' על כל טובה וטובה שגמל עמי – ולראשונה בחיי הרגשתי שאני עושה את המוטל עלי, שאני ממלא חוב ישן שטרם שולם.

מה אומר ומה אספר?

כבר באותו ערב קיבלתי שיחות טלפון משמחות: הרב של בני התקשר לשבח אותי, קיבלתי הצעת עבודה אחרת וכן הלאה.

והמתנה הגדולה ביותר שקיבלתי הייתה ההבנה הנפלאה, כשמקבלים משהו טוב משמים, יש לעצור ולומר "תודה".

תודה לאבא האוהב, תודה לאבא הדואג.

אני מקווה, שהסיפור שלי יעביר את המסר החשוב הזה, ושנוכה כולנו תמיד לשאת מבט אל העבר, להתבונן בחסדיו המופלאים של הבורא עמנו ועם משפחתנו.

להודות ולשבח לבורא העולם ולבקש שיעזרנו הלאה לעלות בסולם הברכה וההצלחה.

(הרה"ג רבי אשר דרוק שליט"א)

ויכבד אל ליבו / ויהזק את ליבו

בפסוק הראשון של הפרשה אנו קוראים : "ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה, כי אני הכבדתי את ליבו ואת לב עבדיו".

במכות הראשונות פרעה הכביד את ליבו. במכות האחרונות ה' הכביד את ליבו של פרעה, (חוץ ממכת ברד) כמפורט :

- א. מכת דם : "ויחזק לב פרעה" (שמות ז', כ"ב).
- ב. מכת צפרדע : "וירא פרעה כי היתה הרווחה והכבד את ליבו" (שם ח', י"א).
- ג. מכת כינים : "ויחזק לב פרעה" (שם ח', ט"ו).
- ד. מכת ערוב : " ויכבד פרעה את ליבו " (שם ח', כ"ה).
- ה. מכת דבר : " ויכבד לב פרעה" (שם ט', ז').
- ו. מכת שחין : " ויחזק ה' את לב פרעה" (שם ט', י"ב).
- ז. מכת ברד : "ויכבד ליבור" (שם ט', ל"ג).
- ח. מכת ארבה : " ויחזק ה' את לב פרעה " (שם י', כ').
- ט. מכת חושך : " ויחזק ה' את לב פרעה " (שם י', כ"ז).
- י. מכת בכורות : " ויחזק ה' את לב פרעה " (שם י"א, י"ז).

"בניך כשתילי זתים" - חינוך

עמידה מול עקרונות משאלת הלב שלנו, כהורים, היא להקים דור שיציית לעקרונות ולערכים שעליהם חונך וגדל. הייעוד בחינוך הוא ההפנמה, העמידה במבחן בהמשך החיים, שיהיה בבחינת: "גם כי יזקין לא יסור ממנה". עלינו לזכור שהאתגרים משתנים כל הזמן. ההתמודדויות שהיו נחלת העבר לא תהיינה ההתמודדויות בעתיד; אם לפני חמישים שנה היה מבחן החינוך ביכולת להתמודד עם עוני ומחסור, היום ההתמודדות היא ההיפך, בעמידה מול השפע והמתירנות. מה יהיה המצב בעתיד, מה יהיה עם ילדינו ונכדנו, עם מה יתמודדו הם? רק ה' יודע... תפקידנו הוא, אם כן, לקחת את העקרונות ואת הערכים שקיבלנו אנו, ולהעבירם לדור הצעיר באופן שיעמדו בהם במבחן שבו הם מתנסים. יהודי שחשוב לו למצוא חן בעיני כולם, לא יגיע למאומה.

שיעור התורה הגדול בתבל
 ארגון "אברהם יצחק" משדר בלוויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרה"ג יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 20:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תקיים סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

מרכות ואיחולים
 רמי יהודה אביאט בהגיע י"ד - ציון ניי לכבודיה. יהי רצון שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בכל דרכיו ולימודיו, ותרוו נחת מכל יוצאי חלציהם

מרכה והלחנה
 לטבתאי ושרה מוסאי שיתברכו בבריאות, אושר, פרנסה טובה, ובכל מילי דמיטב, ברוחניות ובגשמיות, לשנים טובות ונעימות וירונו נחת מכל ילדיהם וזיווג הגון משרוש נשמתו לאייל בן שרה

מרכות ואיחולים
 אברהם וספיר אלקוור לגל הולדת הבת יה רצון שתגדל כאמותנו שרה רחוק רחל ולאה תזכו לחופתה שתצליח בכל דרכיה וברכה והצלחה לאריה ונחמה לזרי ולרב יעקב ורחל נהרי

כל הישועות והברכות
 לאכ"י ועל"יה מוסאי הייו שתרמו לסעודה הרביעית בלויין. זכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תגן בעדם, לרפואתם והצלחתם שיתברכו בכל מילי דמיטב ויתגשמו משאלותם לטובת באושר ובפרנסה טובה. שירונו נחת מכל יוצאי חלציהם וברכה והצלחה לכל לילדיהם ולהבדיל לעיני רפאל בן שמעון ז"ל

כל הישועות והברכות
 לדני והמרי יצחק פור הייו שתרמו לסעודה הרביעית בלויין. זכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תגן בעדם, לרפואתם והצלחתם שיתברכו בכל מילי דמיטב ויתגשמו משאלותם לטובת באושר ובפרנסה טובה. שירונו נחת מכל יוצאי חלציהם ורפואה שלימה לרעות בת תמר ולעיני שולמית בת עזרא ז"ל

מרכה והלחנה
 משה ואושרת גואטה שיזכו בפרנסה טובה, רפואה שלימה, אושר נחת ושלווה. יתגשמו משאלות ליבם לטובה ורפואה שלימה לארועי-נפתלי ולירשאל-יוסף שיצליחו בלימודיהם ובכל מעשה ידיהם

מרכות ואיחולים
 גלעד ובניה חכם להולדת הבן ניי יה"ר שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בכל דרכיו ומעשיו, שיתברך בכל מילי דמיטב וברכה ונחת ליעקב ויפה חסתי לירמיהו וזהבה חכם

מרכה והלחנה
 דוד וימכל קפטיאן שיזכו בפרנסה טובה, רפואה שלימה, אושר נחת ושלווה. יתגשמו ליבם משאלות ליבם לטובה וזיווג הגון לדניאל

מרכות ואיחולים
 רחמיים ויעוה נסימי להולדת הבן ניי יה"ר שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בכל דרכיו ומעשיו, שיתברך בכל מילי דמיטב וברכה ונחת לאליהו ורינה נסימי ולמשפחת דמי

רפואה שלימה
 אריה נ"א אהי בן ביביגיאן הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרמ"ח אבריו ושס"ה גידיו שיחזור לאיתנו לשנים רבות טובות ונעימות

למשפחת רחמי
 צוות "אברהם יגל" משתתף בצערכם בפטירת הצנועה והענוה מוניר רחמי בת אסתר ז"ל נפטרה השבוע כ"ז טבת נשגר תנחומינו לכל המשפחה. הרופא לשבורי לב ניחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון

למשפחות חברוני דודי
 צוות "אברהם יגל" משתתף בצערכם בפטירת הצנועה והענוה ציפורה חברוני בת מרים ז"ל נפטרה השבוע א' שבט נשגר תנחומינו לכל המשפחה. הרופא לשבורי לב ניחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון

לעיני הצנועה והענוה רכאל מוסאי
 בן שמעון ושרה ז"ל יום שני ח' שבט פקידת שנתו העליה לבית העלמין בשעה 16:00 יה"ר שימליץ טוב בעד ילדיו וכל משפחתו

לעיני הצנועה והענוה שולמית-יצחק-פור
 בת עזרא ונובר ז"ל בשבת יג' שבט פקידת שנתה עליה לבית העלמין ביום שישי ב- 08:00 בשבת שיעור ומשמרה בשעה 14:00 מנחה לשבת 15:15 תמליץ טוב בעד משפחתה

רפואה שלימה והחלמה מהירה לכל החולים ובכללם - :		לעיני צנועה -	
שלמה לארי בן מרים הייו משה נאמן בן מרים הייו אברהם נאמן בן מרים הייו ישראל פריג' רפאל בן מרים הייו מרדכי עמרני בן רבקה הייו שבתאי מוסאי בן נהיית הייו משה משה בן סרווי הייו רבקה מורנו בת שרה מנב"ת אסתר אהרונית בת גוהר מנב"ת שושנה נזירי בת יפה מנב"ת	אברהם-יגל בן רעות הייו ניסים דודי בן שרה הייו יוליא-חי דורון בן אריאלה-מזל הייו יוסף אהרונני בן ביבי הייו שרה ביבי לארי בת רבקה מנב"ת חנה דוידית בת שרה מנב"ת דינה מוסאי בת חנה מנב"ת לידה הונית בת מרי מנב"ת לדיה נסימי בת גורג'יה מנב"ת הודיה חיה בת אסתר מנב"ת	יהודה מועלמן בן גיראן ז"ל לירן מלכה ז"ל בן ריטה שתחיה אורן אהרון ז"ל בן ריטה שתחיה באבאי באבאי בן מורווארי ז"ל יצחק גולגי בן שרה ז"ל אברהם אסולין בן דאד וחיים ז"ל מנחם ישראל בן ניסים ז"ל נפתלי צריק בן מזל ז"ל בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל	מרדכי לארי ז"ל בן שלמה ושרה שיחיו